

Печаль свої вівці в очах відпасе...

Станіслав Чернілевський

Печаль свої вівці в очах відпасе
і жаль віджене за обводи.
Коли доростеться — відчується все,
та вже занеможуться згоди.
Ми мали однаково очі сумні
і губи в теплі полинові.
І вся ця спорідненість в суджені дні
стала довірена снові.
Ловилася іншим жіночість твоя,
бо інші тягли маєстати.
І я в цій безодні з країв самія
почав за межу проростати.
Себе, чи мене, чи обох на кону
чутливість твоя не впізнала.
Та я був покликаний в тьму смоляну,
де куля мене наздогнала.
Мене, чи тебе, чи обох в однині...
Та дякую, попри тужливість,
за те, що явила можливість мені
прожити таку неможливість.
За ту неймовірну замірну розверть,
де слову "любов"
є синонімом "смерть".